

ובספרא דרב המנונא סבא, אוקים הני תרי נוקבי. מחד תננא ואשא.
ומחד נייחא ורוחא טבא. דאית ביה ימינא ושמאלא, וכתיב (כ"א
דכתיב) (הושע יד) וריח לו פלכנון. ובנוקבא כתיב, (שיר השירים ז) וריח אפך
פתפוחים. ומה בנוקבא הכי, כל שפן ביה. ושפיר קאמר.

ומה דאמר ויירח יי' את ריח הניחח. הניחח בתרי סטרי, חד נייחא,
דאתגלייא עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, דהאי הוא נייחא
ואתבסמותא לכלא. וחד אתבסמותא דלתתא, בההוא תננא ואשא
דמדבחה. ובגין דאיהו מתרין סטריין, פתיב ניחח. וכלא בזעיר אנפין
אתמר.

תרי אודנין, למשמע טב וביש. ותרווייהו סלקין לחד. דכתיב, (מלכים ב יט)
הטה יי' אזנך ושמע. אודנא לגו בגו דיליה, תלתיא ברשימין
עקימין, בגין דיתעכב קלא לאעלא במוחא, ונבחין ביה מוחא, ולא
בבהילו, דכל מלה דהוי בבהילו, לא הוה בחכמתא שלימתא.

מאודנין אלין תלזין כל מאריהון דגדפין, דנטלין קלא מעלמא, וכלהו
הכי אקרון אזני יי', דכתיב בהו, (קהלת י) פי עוף השמים יוליך את
הקול וגו'. פי עוף השמים יוליך את הקול, האי קרא קשא, השתא מאי
קול איכא הכא, דהא רישא דקרא כתיב גם במדעף מלך אל תקלל,
במדעף פתיב, ובחדרי משכבך וגו'. מאי טעמא כי עוף השמים יוליך
את הקול, והא ליכא הכא קלא.

אלא ודאי כל מה דחשיב בר נש, וכל מה דיסתפל בלבוי, לא עביד
מלה, עד דאפיק ליה בשפוותיה, והוא לא אתפון ביה. וההיא
מלה דאפיק, מתבקעא באורא, (דף רצ"ד ע"ב) ואזלא וסלקא וטסא בעלמא,
ואתעביד מגיה קלא. וההוא קלא נטלין ליה מארי דגדפין, וסלקין ליה
למלפא, ועייל באודנוי. הדא הוא דכתיב, (דברים ה) וישמע יי' את קול
דבריכם. (במדבר יא) וישמע יי' ויחר אפו.

ובגין כך, כל צלותא ובעותא דבעי בר נש מקמי קדשא בריהו הוא, בעי
לאפקא מלין בשפוותיה, דאי לא אפיק לון, לאו צלותיה צלותא,
ולאו בעותיה בעותא. וכיון דמלין נפקין, מתבקעין באורא, סלקין
וטסין ואתעבידו קלא, ונטיל לון מאן דנטיל, ואחיד לון לאתרא (נ"א לבתרא)
קדישא, ברישא דמלפא.

מתרת חללי דמוחי, נטיף נטיפא לאודנין, וההוא אקרי נחל פרית. כמה
דאת אמר, (מלכים א יז) נחל פרית, פלומר, פרותא דאודנין. וקלא
עייל בההוא עקימא, ואשתאב בההוא נהרא, דההוא נטיפא. וכדין